

Opzij

Ze vallen. Liefst *en masse*, op 1 km van de aankomst. Als het even kan, bij hogere snelheden, zoals bijvoorbeeld 70 km per uur. Kwestie van indruk te maken : profrenners stunten écht, geen stand-ins voor hen. Dat daarbij geen doden of voor-de-rest-van-hun-leven-verlamden-of-verminkten vallen, is bijna even ongeloof-waardig als dat er ooit mensen op de maan zouden zijn geland.

Ik schudde meewarig het hoofd bij het aanschouwen van zoveel ellende.
"Gaat het niet... ?" vroeg mijn vrouw bezorgd. (Ze kent mijn tere plek).
"t Is dat niet, vrouwe," antwoordde ik, "maar niemand kan vallen zoals Rik."

Twee weken geleden maakte Rik een tuimelperte die er mocht wezen.
"Ge moet op de witte lijnen rijden," orakelde Chris ooit.
Rik deed wat van hem gevraagd werd, zette – van op kop – nog een paar honderd Newtonmeters extra op zijn achterwiel, en viel prompt op zijn smikkel.
(Over Chris is het laatste woord nog niet gezegd).

(De shade aan het wegdek was niet te overzien. Diezelfde voormiddag nog werden de Schepen van Openbare Werken en de gemeentesecretaris van de manilletefel weggeroepen om sito presto een lastenboek ter openbare aanbesteding uit te sturen. Dat dit een carroussel van lobbyisten en dienstbetoners zou in gang zetten, kon Rik niet weten toen hij besliste om te vallen. Rik's valpartijen zijn goed voor de eigen streekeconomie.)

"Had ie 'em zeer gedaan ?" vroeg mijn vrouw, met een groot hart en gefronst voorhoofd.
"Bah neen, zijn buitenste bilkant zag wat rood, zo'n beetje geschaafd, weetjewel. Maar der was niks aan zijn broek of zijne velo..."
"k Zou zijn bil nú wel ne keer willen zien !" zei mijn vrouw, professioneel billentherapeut.

(Mijn vrouw wil altijd billen zien. Ik ook, maar we geraken het er nooit over eens wie welke billen nu wel en dan weer niet mag begluren.)

"Niemand kan met de fiets springen als Jan."
"Omspringen, bedoel je". Mijn vrouw glundert altijd als ze denkt me te kunnen corrigeren.
"Neen, springen. Zei ik misschien 'omspringen' ?" (ik, gevat).

De manier waarop Jan de duikelende Rik ontweek, was fenomenaal. Zijn jump was spectaculairder dan wat Stefan Everts ooit uit zijn cilinders knalde. Jan heeft dan ook niet voor niets een BMX opleiding genoten sinds zijn twee-en-een-halfste jaar. Net twee weken geleden is Jan er mee gestopt... en hij is er nog maar 57.

Met een Lucky Luke als Lik en een Jolly Jumpel als Jan kan el ons eigenlijk niets gebeulen. Laten we dus maar verder rennen, springen, vliegen, duiken, vallen, opstaan en weer doorgaan... Opzij ! Opzij ! Opzij !